

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיִּקְרָא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ו - חֲלָק כ"ט

קוֹנְטֵרְס 449

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

אגרות הזיהר

קצא

של ימי החול שבשבוע הזה מתבודד ויושב על עיון מאמר אחד בזהר בלבד, לא היה ישן כל הלילות ההם". ואכן נרא שמים יוצא ידי שניהם, מזה וגם מזה בל יניח ידו, ואשרי לו ואשרי חלקו בזה ובבא.

ועל כל אלה ועוד טובא יש לומר כי כמה גדולים מעשי כ"ק הגה"צ מהאלמין שליט"א אשר גדול זכותו עד מאד בזכוי הרבים, ויהא רעוא דתירום רישיה אכולא פרכא, ויזכה להגדיל תורה ולהאדירה כאוות נפשו הטוהרה, ויאריו ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל עד כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים בביאת גואל צדק במהרה דידן, אמן כן יהי רצון.

והנני בזה דורש שלומו ושלום תורתו באהבה רבה:

הק' יצחק מאיר מארגנשטערן

– מכתב ג –

הרב מאיר שטרן

הרב דאתרא קדישא מירון ואזור מרום הגליל

טל' 046987107 046990382 ת.ד. 33

ח' שבט תש"ע.

ביבמות (צ.א.) בכורות (לא): דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בר יוחאי, כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר. ורש"י שם ביבמות וזה לשונו, שיהא שפתי נעות בקבר כאלו אני חי. ורש"י שם בבכורות וזה לשונו: והנאה הוא לו שדומה כחי. רבינו גרשום שם דובבות בעולם הזה ושפתותיו דובבות בעולם הבא. ואמרתי לפרש תכן של "שפתותיו דובבות", מהו המשמעות ומה הנאה יוצא לו ולנו על ידי זה, כי אנו באים להרשב"י ומבקשים כל אחד בבקשתו הרוחנית והגשמית, ששניהם אחד, כי אי אפשר זה בלי זה, ובמה נתרצה לפני הרשב"י

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

שיתפלל ויעתיר בעדנו שהשם יתברך ימלא בקשתנו, וזה על ידי שאנו לומדים תורתו כבקשתו "למדו תורתי" [גטין ס"ז] ועושים לו נחת רוח, ועל ידי זה הוא מחזיר לנו נחת רוח ומתפלל בעדנו, וכחו גדול, כמו שאמר על עצמו: יכולני לפטר את כל העולם מן הדין. וכמבאר בזהר הקדוש (חלק ג' דף קכ"ח) וזה לשונו: אנו קיומי עלמין, דעלמא מתברך בגיגון.

על כן בואו ונחזיק טובה להרב הצדיק רבי שלום יהודה גראס, כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א, שזוכה ומזכה רבים בהשתדלותו יומם ולילה להפיץ "אור הזיהר" ולהלהיב את לבות בני ישראל קדושים, לעסק וללמד תמידין כסדרן את תורת הרשב"י בזהר הקדוש, ומלבד גדל ההתעוררות שנשמת בני ישראל מקבלים על ידי למוד זהר הקדוש להתקרב להקדוש ברוך הוא באמונה שלמה ולהתשובה שלמה באמת, להטהר ולהתקדש בקדושה של מעלה, זוכים גם לעורר התנא הקדוש הרשב"י שימליץ טוב בעדנו לפטר אותנו מן הדין, ויגלו עלינו מדת הרחמים, שנוזק לגאולה שלמה במהרה, אמן כן יהי רצון.

כה דברי ידידו עז מוקירו כערכו הרמה, מברכו בהצלחה גדולה בעבודתו הקדושה הנ"ל:

מאיר שטרן

עליונות, והזיווג של פרה נקרא שור, וזהו בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו. הדר לו ודאי. ולא כמו השור הזה של העולם, אלא וקרני ראם קרניו. קרן עליונה היא על כל האחרות, ועל כן - בהם עמים יגמח יחידיו אפסי ארץ.

אמר רבי אבא, משמע שכל מי ששומר את אות הרשם הקדוש, אותן שתי דרגות עליונות נקשרות בו, לשמר אותו בכל ולעשרו בכבוד עליון, ולכן זכה בשתי מלכויות - אחת הוא, ואחת בנו. שפיון ששלמה המלך נדבק בנשים נכריות, נתנה המלכות ליורכעם, ולכן הברית חביבה מהכל.

משום כך אמר רבי שמעון, האדם הזה שמוליד בן, נקשר לשכינה, שהיא הפתח של כל הפתחים (והתינוק הזה שמוול נקשר בשכינה, שהיא פתח של כל הפתחים) העליונים, הפתח שנקשר בשם הקדוש. (שאמר רבי שמעון) ואותו דם שיוצא מאותו תינוק שמור לפני הקדוש ברוך הוא, ובשעה שמתעוררים דינים בעולם, משגיח הקדוש ברוך הוא באותו דם ומציל את העולם. ומשום כך פתוב, (בראשית יז) וכן שמנת ימים ימול לכם כל זכר. וכתוב (תהלים ז) ואם בגבורת שמונים שנה. והכל עולה במשקל אחד.

שנינו, באותו הדם זוכה העולם להתבשם בחסד, וכל העולמות עומדים, שכתוב (ירמיה הל) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ וגו'. אם לא בריתי מילא, אכל למה יומם ולילה?

אמר רבי שמעון, שנינו, שני כתרים מתאחדים כאחד והם הפתח של כל הפתחים, ושנינו, אחד דין ואחד רחמים, ומתבשמים זה עם זה, זכר ונקבה. (ושנינו

מאינון תרין דרגין עלאין הוי, וזווגא דפרה שור אקרי, ודא הוא בכור שורו הדר לו וקרני ראם קרניו הדר לו ודאי. ולא הא כשור דעלמא, אלא וקרני ראם קרניו. קרנא עלאה הוא על כל אחרנין, ועל דא בהם עמים יגמח יחידיו אפסי ארץ.

אמר רבי אבא, משמע, דכל מאן דנטיר להאי את רשימא קדישא, אינון תרין דרגין עלאין אתקשרן ביה. לנטרא ליה בכלא, ולא עטרא ליה ביקרא עלאה. ועל דא זכה בתרין מלכו. חד הוא. וחד בנו. דכיון דשלמה מלכא אתדבק בנשים נכריות, אתייהיב מלכותא ליורכעם, ועל דא ברית חביב מפלא.

בגין כך אמר רבי שמעון, האי בר נש דאוליד בר, אתקשר בשכינתא, דהיא פתחא דכל

פתחין (ס"א והא רבא דאתגור אתקשר בשכינתא, דהיא פתחא דכל

פתחין) עלאין, פתחא דאתקשר בשמא קדישא. (דאמר רבי שמעון) וההוא דמא דנפיק מההוא רבא, נטיר קמי קדשא בריך הוא, ובשעתא דדינין מתעירין בעלמא, אשגח קדשא בריך הוא בההוא דמא, ושויב עלמא. ובגין כך פתיב (בראשית יז) ובן שמנת ימים ימול לכם כל זכר. וכתוב (תהלים ז) ואם בגבורות שמונים שנה. וכלא בחד מתקלא סלקא.

האנא בההוא דמא, זכי עלמא לאתבסמא בחסד, וקיימין פלהו עלמין, דכתיב, (ירמיה לב) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ וגו'. אם לא בריתי תיגח. יומם ולילה למה.

אמר רבי שמעון, תנינון תרין פתחין אתאחדן פחדא, ואינון פתחא דכל שאר פתחין, ותאנא, חד דינא, וחד רחמי, ומתבסמאן דא הפתח של כל הפתחים, ושנינו, אחד דין ואחד רחמים, ומתבשמים זה עם זה, זכר ונקבה. (ושנינו

בְּדָא, דְּכֵר וְנוֹקְבָא. (ס"א ותאנא מד דכר ומד נוקבא, מד דינא, ומד רחמי').

בְּסִטְרָא דְדְכוּרָא שְׂרִיא חֶסֶד. בְּסִטְרָא דְנוֹקְבָא שְׂרִיא דִינָא. (ובגין כך) **חַד הַיּוֹרָא וְחַד סוּמְקָא. וּבְגִין לְאַתְבְּסָמָא דָא בְּדָא,** (בגין כך) **מִתְקַשְׁרֵן דָא בְּדָא. וְהָאֵי בְרִית אָחִיד בְּהוּ בְיוֹמָם וְלִילָה, בְּדִינָא וְחֶסֶד. בְּדִינָא בְקַדְמִיתָא. וּלְבַתֵּר שְׂרִיא בִיהּ בְּחֶסֶד, וְאַתְבְּסָם כְּכֹלָא. וְדָא הוּא בְרִית דְאֶקְרִי יוֹמָם וְלִילָה, דְאָחִיד בְּתַרְוֵיהוּ.**

וּמֵאן זִכְי לְנִטְרָא לְהָאֵי בְרִית כְּדָקָא יְאוּת, וְלָא חֲטִי בִיהּ כָּל יוֹמוֹי, אָחִיד בְּהוּ בְיוֹמָם וְלִילָה. וְזִכְי לְתַרִין עֲלָמִין, עֲלָמָא דָא וְעֲלָמָא דְאַתִּי. וְעַל דָא אֶקְרִי אֲבֵרְהֶם שְׁלִים, דְכְתִיב, (בראשית יז) הִתְהַלַּךְ לְפָנַי וְהָיָה תָמִים, וְאֵימְתִי אֶקְרִי שְׁלִים. כֵּד זָכָה בְתַרְוֵיהוּ, בְיוֹמָם וְלִילָה. דְכְתִיב, (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה יְי' חֶסֶדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עֲמִי. וְתַרְוֵיהוּ אַחְסִין אֲבֵרְהֶם. וְלָא אֶתְקִימָא בִיהּ חֶסֶד בְּקִיּוּמָא שְׁלִים, עַד דְאַתְגַּזֵּר. בִּין דְאַתְגַּזֵּר, אֶתְקִימָם בִּיהּ, וְזָכָה לְתַרְוֵיהוּ, וְאֶקְרִי שְׁלִים.

כְּמָה דְתַנְיֵן דְכְתִיב, (בראשית יח) וְהוּא יוֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל פְּחוּם הַיּוֹם. פֶּתַח הָאֵהָל, דָא הוּא כְתָרָא עֲשִׂירָאָה דְמִלְכָא, דְאִיהוּ פֶתַח לְכָל מִשְׁכְּנָא קְדִישָׁא דְשָׂר כְּתָרִין, וּמְקַיֵּי דְוֹד מִלְכָא (לְהָאֵי) פֶתַח א (ג"א) צְדָקָה, דְכְתִיב, (תהלים קיח) פֶתַח לִי שְׁעָרֵי צְדָקָה, וְכְתִיב זֶה הַשְּׁעַר לַיְי'. פְּחוּם הַיּוֹם. כֵּד נְהָרָא נְהִירוֹ דְחֶסֶד, חוּלְקָא עַדְבִּיָה, כְּמָה דִּיתִיב בְּהָאֵי, יְתִיב בְּהָאֵי. אֵימְתִי אֶתְקִימוּ בִיהּ, כֵּד אֶתְגַּזֵּר. וּבְגִין כֵּן אֶקְרִי בְרִית יוֹמָם וְלִילָה. תְּאֵנָא כְתִיב, (שמות יב) וּפָסַח יְי' עַל הַפֶּתַח. מָאֵי וּפָסַח יְי' עַל הַפֶּתַח. דְשְׂרִיא עַל הָאֵי פֶתַח חֶסֶד, לְאַתְבְּסָמָא. וּבְגִינֵי כֵּן

אחד וקר ואחד נקבה, אחד דין ואחד רחמים). **בְּצֵד הַזְכָּר שְׂרִי חֶסֶד, וּבְצֵד הַנְּקֵבָה שְׂרִי דִין.** (ומשום כך) **אָחִיד לְבֵן וְאָחִיד אָדָם. וְכֵדִי לְהַתְבַּשֵּׁם זֶה עִם זֶה, (משום כך) הֵם מִתְקַשְׁרִים זֶה בְּזֶה. וְהַבְּרִית הַזֹּאת אֵינָה בְּהֵם בְּיוֹמָם וְלִילָה, בְּדִין וְחֶסֶד. בְּדִין בְּרִאשׁוֹנָה, וְאַחַר כֵּן שׁוֹרָה בְּחֶסֶד, וּמִתְבַּשֵּׁם בְּכָל זוּוְהִי הַבְּרִית שְׁנֵקֵרָאת יוֹמָם וְלִילָה, שְׂאוּחֹת בְּשֵׁנֵיהֶם.**

וּמִי שְׂזוּכָה לְשַׁמֵּר אֶת אוֹת הַבְּרִית הַזֹּאת כְּרֵאוּי וְלֹא חוֹטֵא בָּהּ כָּל יְמָיו, הוּא אוֹחוֹ בְיוֹמָם וְלִילָה, וְזוּכָה לְשֵׁנֵי עוֹלָמוֹת, הַעוֹלָם הַזֶּה וְהַעוֹלָם הַבָּא. וְלִכֵּן אֲבֵרְהֶם נִקְרָא שְׁלָם, שְׁכָתוּב (בראשית יז) הִתְהַלַּךְ לְפָנַי וְהָיָה תָמִים. וְאֵימְתִי נִקְרָא שְׁלָם? כִּשְׂזָכָה בְשֵׁנֵיהֶם, בְּיוֹמָם וְלִילָה, שְׁכָתוּב (תהלים מב) יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסֶדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עֲמִי. וּשְׁנֵיהֶם יִרְשׁ אֲבֵרְהֶם, וְלֹא הִתְקַיְּם בּוֹ חֶסֶד בְּקִיּוּם שְׁלָם עַד שְׁנַמּוּל. בִּין שְׁנַמּוּל, הִתְקַיְּם בּוֹ זָכָה לְשֵׁנֵיהֶם, וְנִקְרָא שְׁלָם.

כְּמוֹ שְׁשֵׁנֵינוּ, שְׁכָתוּב (בראשית יח) וְהוּא יוֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל כְּחֵם הַיּוֹם. פֶּתַח הָאֵהָל, זֶהוּ הַפֶּתַח הַעֲשִׂירֵי שֶׁל הַמִּלְךְ, שֶׁהִיא פֶתַח לְכָל הַמִּשְׁכָּן הַקְּדוֹשׁ שֶׁל שְׂאֵר הַכְּתָרִים, וְוֹד הַמִּלְךְ קוֹרָא (לְזוֹת) פֶּתַח (צְדָקָה), שְׁכָתוּב (תהלים קיח) פֶתַח לִי שְׁעָרֵי צְדָקָה, וְכָתוּב זֶה הַשְּׁעַר לַה'. כְּחֵם הַיּוֹם, כְּשִׁמְאִיר הָאוֹר שֶׁל הַחֶסֶד, חֵלֶק גּוֹרְלוֹ, כְּמוֹ שֶׁיִּשֵׁב בְּזֶה - יוֹשֵׁב בְּזֶה. מִתִּי הִתְקַיְּמוּ בּוֹ? כְּשִׁנַּמּוּל, וְלִכֵּן נִקְרָאת בְּרִית יוֹמָם וְלִילָה. שְׁשֵׁנֵינוּ, כְּתוּב (שמות יב) וּפָסַח ה' עַל הַפֶּתַח. מָה זֶה וּפָסַח ה' עַל הַפֶּתַח? שְׁשׁוֹרָה עַל הַפֶּתַח הַזֶּה חֶסֶד לְהַתְבַּשֵּׁם. וּמִשׁוּם כֵּן, וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית וְגוֹ'.

וְלֹא יִתֵּן הַמִּשְׁחִית וְגוֹ'.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָרִי שְׁנִינּוּ, כְּשֶׁהָגַר נְמוֹל וְנִכְנַס תַּחַת כַּנְפֵי הַשְּׂכִינָה, הוּא נִקְרָא גֵר צָדֵק וְלֹא יוֹתֵר, גֵּר צָדֵק וְדָאֵי, זֹכֵה לְהַכְנִס לְאוֹתוֹ כְּתָר שֶׁל צָדֵק, וְאַתָּה אוֹמֵר יוֹמָם וְלַיְלָה שְׂזָכּוּ לְשִׁנְיָהּ?

אָמַר לוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּנֵי, אֵינּוּ דוֹמָה מִי שְׂבָא מִשְׂרָשׁ קְדוֹשׁ וּמִגֹּזֵעַ אָמֵת, לְמִי שְׂבָא מִגֹּזֵעַ רַע וּמִשְׂרָשׁ שֶׁל גְּעִלִים רָעִים קִשִּׁים. בְּיִשְׂרָאֵל כְּתוּב בְּהֵם, (יִרְמִיָּה ב) וְאֲנֹכִי נֹטְעֵתִיךָ שׁוֹרֵק כְּלֵה זָרַע אָמֵת. בְּאֻמוֹת עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת זָרָה כְּתוּב, (יִחְזַקְאֵל כג) אֲשֶׁר בָּשָׂר חַמּוּרִים בָּשָׂרָם וְזָרְמַת סוֹסִים וְזָרְמַתָּם.

וּמִשׁוּם כֵּן, יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים זָרַע שֶׁל אָמֵת, גֹּזֵעַ שֶׁהַתְּבַשְׂמוֹ בְּהָרָה סִינֵי וּפְסָקָה מֵהֵם כֹּל הַזְּהֻמָּה, כֹּלָם מִתְּבַשְׂמִים, וְכֹלָם נִכְנָסִים בְּבְרִית הַקְּדוּשָׁה שֶׁל יוֹמָם וְלַיְלָה לְהִיּוֹת שְׁלָמִים בְּכֹל. אֲבָל בְּאֻמוֹת עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת זָרָה קִשָּׁה לְהַעֲבִיר מֵהֵם אֵת הַזְּהֻמָּה, וְאִפְלוּ עַד שְׁלֹשָׁה דוֹרוֹת. וּמִשׁוּם כֵּן שְׁנִינּוּ, טוֹב שְׂבַע עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת וְכוּ', וּמִשׁוּם כֵּן גֵּר צָדֵק וְדָאֵי.

שְׂאֵמֵר רַב הַמְּנוּנָא סְבָא, אֻמוֹת עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת זָרָה, טָרָם שְׁנַמּוּלוּ שְׂרוּיִים הֵם בְּכַתְרֵים תַּחְתּוֹנִים שְׂאֵינָם קְדוֹשִׁים, וְרוּחַ טְמֵאָה שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם. כִּיּוֹן שֶׁהַתְּגִיּוֹר וְנְמוֹלוּ, הֵם שׁוֹרִים בְּכַתְרֵי הַקְּדוֹשׁ (שֶׁל הַשְּׂכִינָה) שֶׁשׁוֹרָה עַל שְׂאֵר הַכַּתְרִים הַתַּחְתּוֹנִים, וְרוּחַ קְדוּשָׁה שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם. אֲבָל יִשְׂרָאֵל, קְדוֹשִׁים בְּנֵי קְדוֹשִׁים שֶׁל גֹּזְעִים וְשְׂרָשִׁים, וְהַתְּבַשְׂמוֹ בְּהָרָה סִינֵי, וְנִכְנָסוּ לְאֻמוֹנָה הַשְּׁלָמָה הַקְּדוּשָׁה בְּשַׁעַת שְׁנַמּוּלֵם, הֵם שׁוֹרִים בְּכֹל, שְׂכַתּוּב (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּיהוָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

וְהָיָה כִּי יַחֲטֵא וְאָשֵׁם וְהִשִּׁיב אֶת

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הָא תַּנְיִן, גֵּיּוֹרָא כַד אֲתַגְזֹר וְעֵייל תַּחוֹת גְּדַפֵּי דְשְׂכִינְתָא, אֶקְרִי גֵר צָדֵק וְלֹא יִתִּיר, גֵּר צָדֵק וְדָאֵי, זְכִי לְמִיעַל בְּהֵוָה (דף י"ד ע"ב) כְּתָרָא דְצָדֵק וְאַתְּ אֲמַרְתָּ יוֹמָם וְלַיְלָה דְזָכּוּ לְתַרְוּיָהּ.

אָמַר לִיהִי רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶלְעָזָר בְּרִי, לֹא דְמִי מָאן דְאַתִּי מִשְׂרָשָׁא קְדִישָׁא, וּמִגֹּזְעָא דְקִשׁוּט, לְמָאן דְאַתִּי מִגֹּזְעָא בִישָׂא, וּמִשְׂרָשָׁא דְגַעְלֵי בִישׁוּן תְּקִיפִין. בְּיִשְׂרָאֵל כְּתִיב בְּהוּ, (יִרְמִיָּה ב) וְאֲנֹכִי נֹטְעֵתִיךָ שׁוֹרֵק כְּלֵה זָרַע אָמֵת. בְּאֻמוֹת עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת זָרָה כְּתִיב (יִחְזַקְאֵל כג) אֲשֶׁר בָּשָׂר חַמּוּרִים בָּשָׂרָם וְזָרְמַת סוֹסִים וְזָרְמַתָּם.

וּבְגִין כֵּן, יִשְׂרָאֵל קְדִישֵׁי זָרַע דְקִשׁוּט, גֹּזְעָא דְאַתְבְּסָמוּ בְטוֹרָא דְסִינֵי, וְאַתְבְּסָק מַנְיֵיהוּ כֹל זוֹהֻמָּא, כְּלֵהוּ מִתְּבַשְׂמִין, וְכֹלֵהוּ עֵיילֵי בְקִיּוּמָא קְדִישָׁא דְיוֹמָם וְלַיְלָה, לְמַהוּי שְׁלָמִים בְּכֹלָא. אֲבָל בְּאֻמוֹת עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת זָרָה, קִשָּׁא לְמַעַבְר מַנְיֵיהוּ זוֹהֻמָּא, וְאִפְלוּ עַד ג' דְרִין. וּבְגִין כֵּן תַּנְיִן, טוֹב שְׂבַע עוֹבְדֵי כּוֹכָבִים וּמִזְלוֹת וְכוּ', וּבְגִין כֵּן גֵּר צָדֵק. וְדָאֵי.

דְאָמַר רַב הַמְּנוּנָא סְבָא, אֻמוֹת עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת זָרָה, עַד לֹא אֲתַגְזְרוּ שְׂרִיין בְּכַתְרֵין תַּתְּאִין דְלֹא קְדִישֵׁין, וְרוּחַ מְסֻאָבָא שְׂרִיא עֲלֵיהוּ. כִּיּוֹן דְאַתְגִּיירוּ וְאַתְגְּזְרוּ, שְׂרִיין בְּכַתְרָא קְדִישָׁא (שֶׁל שְׂכִינְתָא) דְשְׂרִיא עַל שְׂאֵר כְּתָרִין תַּתְּאִין, וְרוּחַ קְדִישָׁא שְׂרִיא עֲלֵיהוּ. אֲבָל יִשְׂרָאֵל, קְדִישֵׁין בְּנֵי קְדִישֵׁין, דְגִזְעִין וְשְׂרָשִׁין, וְאַתְבְּסָמוּ בְטוֹרָא דְסִינֵי, וְעָלוּ בְמַהִימְנוּתָא שְׁלִימְתָא קְדִישָׁא. בְּשַׁעַתָּא דְאַתְגְּזֹר שְׂרִיא בְּכֹלָא, דְכְּתִיב, (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בְּיְיָ אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלַכֶּם הַיּוֹם.

וְהָיָה כִּי יַחֲטֵא וְאָשֵׁם וְהִשִּׁיב אֶת הַגְּזוּלָה

וגו'. (ויקרא ה) רבי יוסי אָמר, (ישעיה נד) פי מי נח זאת לי אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעֲבוּר מִי נַח. הַי קָרָא קִשְׁיָא, כְּתִיב (בראשית ז) וּמִי הַמַּבּוּל הָיוּ עַל הָאָרֶץ. וְכִתִּיב (בראשית ט) וְלֹא יִכְרַת כָּל בָּשָׂר עוֹד מִמִּי הַמַּבּוּל. מִי הַמַּבּוּל כְּתִיב, וְלֹא מִי נַח, וְהָכָא כְּתִיב פִּי מִי נַח זֹאת לִי. זֹאת לִי, הֵם לִי מִיבְעֵי לִיהּ.

הַגְּזֵלָה וְגו'. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, (ישעיה נד) פִּי מִי נַח זֹאת לִי אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מֵעֲבוּר מִי נַח. הַפְּסוּק הֵזָה קָשָׁה, כְּתוּב (בראשית ז) וּמִי הַמַּבּוּל הָיוּ עַל הָאָרֶץ, וְכְתוּב (שם ט) וְלֹא יִכְרַת כָּל בָּשָׂר עוֹד מִמִּי הַמַּבּוּל. כְּתוּב מִי הַמַּבּוּל, וְלֹא מִי נַח, וְכָאן כְּתוּב פִּימִי נַח זֹאת לִי. זֹאת לִי?!

אֲרָא הֵכִי תֵאנָא, פֶּד זַכָּאִין סְגִיאוּ בְעֵלְמָא, קִדְשָׁא בְרִיף הוּא חֲדִי וּמִשְׁתַּבַּח בְּהוּ. דְתִנְיִן פֶּד שְׂאֲרֵי זַכָּאָה בְעֵלְמָא, וְאַשְׁתַּכַּח בִּיהּ, כְּבִיכּוּל אֲטִיל שְׁלֵמָא בְעֵלְמָא, וְכָל עֵלְמָא מִתְּבָרְכָא בְּגִינֵיהּ, וְאַטִּיל שְׁלֵמָא בְּפִמְלִיא שֶׁל מַעְלָה. מִנָּא לָן. דְכְּתִיב, (ישעיה כו) אוּ יַחְזֹק בְּמַעְזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי. תְּרִין שְׁלָמִין אֲמַאי הָכָא. אֵלָא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי, דְאֲשְׂרֵי דְכַר וְנוֹקְבָא. שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי, דְמִתְּבָרְכָאן אַבְהָן.

הֵם לִי הִינֵה צְרִיף לְהִיּוֹת!
אֲרָא כֶּף שְׁנִינּוּ, כְּשִׁצְדִיקִים מִתְּרַבִּים בְּעוֹלָם, הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא שְׂמַח וּמִשְׁתַּבַּח בְּהֵם. שְׁשִׁנּוּ, כְּשִׁשְׂרׁוּי צְדִיק בְּעוֹלָם וְנִמְצָא בוּ, כְּכִיכּוּל הוּא מְטִיל שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, וְכָל הַעוֹלָם מִתְּבָרְךָ בְּגִלְלוּ, וּמְטִיל שְׁלוֹם בְּפִמְלִיא שֶׁל מַעְלָה. מִנָּין לָנוּ? שְׁכַתוּב (ישעיה כו) אוּ יַחְזֹק בְּמַעְזֵי יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי. שְׁנֵי שְׁלוּמוֹת פָּאן לְמָה? אֵלָא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי - שְׁמִשְׁרָה זְכַר וְנִקְבָה. שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי - שְׁהֵאבוֹת מִתְּבָרְכִים.

מַאי אֵיפֵא בִּינְיֵיהּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, פֶּד מִתְּבָרְכָאן אַבְהָן, שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי, דְאֶקְדִים שְׁלָמָא כְּכֵלָא. וּבְגִין כֶּף שְׁלוֹם קְדִים. יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי, מַאי טַעְמָא לָא אֶקְדִים שְׁלוֹם הָכָא. אֵלָא בְּגִין דִּיתַעְבַּר חוּיָא דְשְׂרִיא בְּנוֹקְבָא בְּקַדְמִיתָא, וְיִיתֵי דְכוּרָא לְמִשְׂרֵי בְּאַתְרֵיהּ, וּבְגִין כֶּף יַעֲשֶׂה אֶקְדִים, וּלְבַתַּר שְׁלוֹם.

מַה יֵשׁ בִּינֵיהֶם? אָמַר רַבִּי יוֹסִי, כְּשִׁהֵאבוֹת מִתְּבָרְכִים, שְׁלוֹם יַעֲשֶׂה לִי, שְׁמִקְדִים שְׁלוֹם כֶּפֶל. וּמִשּׁוֹם כֶּף שְׁלוֹם קוֹדֵם. יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם לִי, מַה הַטַּעַם לֹא הַקְּדִים פָּאן שְׁלוֹם? אֵלָא כְּדִי שְׁיַעֲבַר הַנְּחָשׁ שְׁשְׂרׁוּי בְּנִקְבָה בְּרִאשׁוֹנָה, וְכָא הַזְּכַר לְשֵׁרוֹת בְּמִקְוֹמוֹ, וּמִשּׁוֹם כֶּף הַקְּדִים יַעֲשֶׂה, וְאַחַר כֶּף שְׁלוֹם.

תֵּאנָא בְּזַמְנָא זַכָּאָה שְׂאֲרֵי בְעֵלְמָא, דִּינִין לָא מִתְּעָרִין, וְלֹא שְׁלִטִין בְּעֵלְמָא, מִשּׁוֹם דְהָהוּא בַר נֶשׁ זַכָּאָה הוּא אוֹת בְּעֵלְמָא, וְקוֹדְשָׁא בְרִיף הוּא כְּעֵי בִיקְרִיָה, וְעֵלְמָא מִתְקַיִם בְּגִינֵיהּ.

שְׁנִינּוּ, בְּזַמֵּן שְׁצִדִיק שְׂרׁוּי בְּעוֹלָם, הַדְּיִינִים לֹא מִתְּעוֹרְרִים וְלֹא שׁוֹלְטִים בְּעוֹלָם, מִשּׁוֹם שְׂאוֹתוֹ אִישׁ צְדִיק הוּא אוֹת בְּעוֹלָם, וְהַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא רוּצָה כְּכַבּוּדוֹ, וְהַעוֹלָם מִתְקַיִם בְּשִׁבְלוֹ.

תֵּנִיָא אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּזַמְנָא דְכַנֵּי עֵלְמָא, אֲשִׁתַּכְחוּ חֲיִיבִין קָמֵי קִדְשָׁא בְרִיף הוּא, הָהוּא זַכָּאָה דְאֲשִׁתַּכַּח בְּעֵלְמָא, (כְּעֵי) קִדְשָׁא בְרִיף הוּא אֲשִׁתַּעֲי בְּהַדְיָה, בְּגִין דִּיבְעֵי רַחֲמִין

שְׁנִינּוּ, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּזַמֵּן שְׁכַנֵּי הַעוֹלָם נִמְצָאִים יַשְׁעִים לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא, אוֹתוֹ הַצְּדִיק שְׁנִמְצָא בְּעוֹלָם, (רוּצָה) הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא מְדַבֵּר עִמוֹ, כְּדִי

שִׁיבְקֶשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם וְיִתְפָּיֵס עִמָּם. מִה עוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? מְדַבֵּר עִמּוֹ עַל אוֹתָם הַרְשָׁעִים שֶׁל הָעוֹלָם. אוֹמֵר לוֹ לְהִיטִיב עִמּוֹ לְבַדּוֹ וּלְהַשְׁמִיד אֶת כָּלָם. מִהֵי דְרָכּוֹ שֶׁל אוֹתוֹ צְדִיק? עוֹזֵב אֶת שְׁלוֹ וְלוֹקַח אֶת שֶׁל כָּל הָעוֹלָם כְּדֵי שִׁיִּתְפָּיֵס הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִמָּם.

מִנֵּן לָנוּ? מַמְשָׁה, שְׁאֵמֵר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, חֲטָאוּ יִשְׂרָאֵל, (שְׁמוֹת לב) עָשׂוּ לָהֶם עֲגֹל מִסֶּכֶה וַיִּשְׁתַּחֲווּ לוֹ וְגו'. עוֹד אָמַר לוֹ, הֲרָף מִמֶּנִּי וְאַשְׁמִידֵם וְגו'. בְּאוֹתָהּ שָׁעָה אָמַר מֹשֶׁה, אִם בְּשִׁבִיל כְּבוֹדֵי יִשְׁמְדוּ יִשְׂרָאֵל מִן הָעוֹלָם - טוֹב לִי מוֹת, וְלֹא יֵאמְרוּ שְׁעִזְבוּתִי אֶת זֶה שֶׁל כָּל הָעוֹלָם בְּשִׁבִיל כְּבוֹדֵי מִיד - וַיַּחֲלֵ מֹשֶׁה אֶת פָּנָיו ה' אֱלֹהָיו. וְהוֹשִׁיט עֲצָמוֹ לְמִיתָה כַּכֶּמֶה מְקוֹמוֹת בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, שִׁכְתוֹב וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חֲטָאתָם וְאִם אֵין מַחְנֵי נָא מִסְפָּרָךְ וְגו'. וְשָׁנִינוּ, לֹא זֶה מֹשֶׁה מִשֵּׁם עַד שֶׁמַּחֲל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שִׁכְתוֹב, וַיִּנָּחֵם ה' עַל הַרְעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת לַעֲמוֹ. וְכַתוּב, (בְּמִדְבָר יד) וַיֹּאמֶר ה' סִלַּחְתִּי כַּדְבָרְךָ.

וַיֹּאמֶר בְּנַח פְּתוּב, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנַח קָץ כָּל בֶּשֶׂר בָּא (דף ט"ו ע"ב) לְפָנָיו וְגו'. אָמַר לוֹ נַח, וְלִי מִה אֶתָּה עוֹשֶׂה? אָמַר לוֹ, וְהִקְמַתִי אֶת בְּרִיתִי אִתְּךָ וְגו'. עוֹשֶׂה לָךְ תִּכְתּוּב עֲצֵי גֹפֶר, וְלֹא בְקֶשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם, וַיִּרְדּוּ הַיָּמִים וְהָאָבִידוֹ אֶת בְּנֵי הָעוֹלָם. וּמִשׁוֹם כֶּף פְּתוּב מִי נַח. מִי נַח וְדָאִי, שְׁבוּ הֵם הֵיוּ תְלוּיִים, שְׁלֹא בְקֶשׁ רַחֲמִים עַל הָעוֹלָם.

מִכָּאן אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִה שִׁכְתוּב (בְּרַאשִׁית ט) וַיַּחֲלֵ נַח אִישׁ הָאֲדָמָה. וַיַּחֲלֵ, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (בְּמִדְבָר ל) לֹא יַחֲלֵ דְבָרוֹ, שְׁנַעֲשֶׂה חַל. אִישׁ הָאֲדָמָה,

עַל עֲלָמָא, וַיִּתְפָּיֵס בְּהַדְיָיְהוּ. מִה עֲבַד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲשֶׁתַּעֲי בְּהַדְיָה עַל אֵינוֹן חֵיִיבֵי עֲלָמָא. אָמַר לִיה לְאוֹטְבָא לִיה בְּלַחֲדוּי, וְלִשְׁעִצָּאָה לְכַלְהוֹ. מִה אֲרַחֲיָה דְהַהוּא בַר נֶשׁ זַפָּאָה. שְׁבִיב דִּידֵיהּ, וְנָסִיב לְדְכוּלֵי עֲלָמָא בְּדִיל דִּיִּתְפָּיֵס קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּהַדְיָיְהוּ.

מִנָּא לָן. מַמְשָׁה. דְאָמַר לִיה קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, חָבּוּ יִשְׂרָאֵל, (שְׁמוֹת לב) עָשׂוּ לָהֶם עֲגֹל מִסֶּכֶה וַיִּשְׁתַּחֲווּ לוֹ וְגו'. תּוֹ אָמַר לִיה, הֲרָף מִמֶּנִּי וְאַשְׁמִידֵם וְגו', בְּהֵאֵי שְׁעַתָּא אָמַר מֹשֶׁה אִי בְּגִין יִקְרָא דִּידִי יִשְׁתַּחֲוֶינּוּ יִשְׂרָאֵל מֵעֲלָמָא, טַב לִי מוֹתָא, וְלֹא יִימְרוּן דְשְׁבִיקְנָא הָאֵי דְכוּלֵי עֲלָמָא, בְּגִין יִקְרָא דִּילֵי. מִיד וַיַּחֲל מֹשֶׁה אֶת פָּנָיו ה' אֱלֹהָיו. וְאוֹשִׁיט גְרַמְיָה לְמִיתָה כַּכֶּמֶה אֲתָרֵי בְּגִינֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְכָתִיב וְעַתָּה אִם תִּשָּׂא חֲטָאתָם וְאִם אֵין מַחְנֵי נָא מִסְפָּרָךְ וְגו'. וְתֵאנָא, לֹא זֶה מֹשֶׁה מִתְּמָן, עַד דְמַחֲל קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל, הֲדָא הוּא דְכָתִיב וַיִּנָּחֵם ה' עַל הַרְעָה אֲשֶׁר דִּבֶּר לַעֲשׂוֹת לַעֲמוֹ. וְכַתִּיב (בְּמִדְבָר יד) וַיֹּאמֶר ה' סִלַּחְתִּי כַּדְבָרְךָ.

וַיֹּאמֶר בְּנַח פְּתִיב, (בְּרַאשִׁית ו) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְנַח קָץ כָּל בֶּשֶׂר בָּא (דף ט"ו ע"ב) לְפָנָיו וְגו'. אָמַר לִיה נַח, וְלִי מִה אֶתָּה עֹבֵיד. אָמַר לִיה וְהִקְמַתִי אֶת בְּרִיתִי אִתְּךָ וְגו'. עוֹשֶׂה לָךְ תִּיכְתּוּב עֲצֵי גֹפֶר. וְלֹא בְעָא רַחֲמֵי עַל עֲלָמָא, וּנְחִיתָו מִנָּא, וְאוֹבִידוֹ בְּנֵי עֲלָמָא, וּבְגִין כֶּף מִי נַח פְּתִיב. מִי נַח וְדָאִי, דְבִיָּה הוּוּ תְלוּיִין, דְלֹא בְעָא רַחֲמֵי עַל עֲלָמָא.

מִכָּאן אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מָאֵי דְכָתִיב, (בְּרַאשִׁית ט) וַיַּחֲלֵ נַח אִישׁ הָאֲדָמָה. וַיַּחֲלֵ: כְּמָה דְאֵתָּא אָמַר, (בְּמִדְבָר ל) לֹא יַחֲלֵ דְבָרוֹ, דְאֵתָּעֲבִיד חוּל. אִישׁ הָאֲדָמָה, דְבְּגִינֵיהּ אֲשֶׁתַּצִּיאוּ בְּנֵי עֲלָמָא, דְלֹא בְעָא רַחֲמֵי עֲלֵיהּ. דְבַר אַחַר

איש הָאֲדָמָה, דְּבִגְיֵינָהּ אֲתִיקָיִמַת לְבַתֵּר
דְּאִשְׁתְּצִיאוּ קַדְמָא, דְּכְתִיב לֹא אוֹסִיף לְקַלֵּל
עוֹד אֶת הָאֲדָמָה בְּעִבּוֹר הָאָדָם וְגו'.

הַאֲנָא מִי נַח אַקְרוּן, דְּהוּא גְרִים דְּאִקְרוּן עַל
שְׁמִיה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זֹאת לִי מָאִי קָא
מִיִּירִי. אָלֵא אָמַר קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא, מִי נַח
גְרָמוּ לִי, דְּאִגְלִי זֹאת בְּעֵלְמָא. דְּכְתִיב וְאֲנִי זֹאת
בְרִיתִי אוֹתָם. זֹאת אוֹת הַבְּרִית וְגו'. אֶת קִשְׁתִּי
נִתְתִי בְּעַנְן. כְּלוּמַר לִית מָאֵן דְּאִשְׁגַּח אָלֵא
לִיקְרָא דְשְׁמִי דְרַמְיָא בְּזֹאת. וּמָאֵן גְרִים לִיה,
מִי נַח.

מִכְּבָּאן סִימְנָא לְחִסְדָּא זַפְאָה, דְּלֵא אֲתַגְלִינָא
הַאי קִשְׁת בְּיוֹמוֹי, וְלֵא אִצְטְרִיךְ עֲלֵמָא
בְּיוֹמוֹי לְהַאי (וּאֵת) אוֹת. וּמָאֵן אִיהוּ. הַהוּא
דְּבַעֵי רַחֲמֵי עַל עֲלֵמָא, וְאֲתַחֲזִי לְאַגְנָא עֲלוּי.
כְּגוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דְּלֵא אִצְטְרִיךְ
עֲלֵמָא בְּיוֹמוֹי לְהַאי אוֹת, דְּהַא הוּא אוֹת סִימְנָא
בְּעֵלְמָא הָוָה.

דְּלֵא הָוָה גְזֵרָה דְאֲתַגְזֵר עַל עֲלֵמָא לְעֵילָא,
דְּלֵא מְבַטֵּל לָהּ. וְהֵינּוּ דְכְתִיב, (שְׁמוּאֵל ב'
כג) מוֹשֵׁל בְּאָדָם, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא מוֹשֵׁל
בְּאָדָם. וּמִי מוֹשֵׁל בְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא כְּפִיכּוֹל.
צְדִיק. דְּקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא גְזִיר, וְאִיהוּ מְבַטֵּל.
כְּגוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דְּיוֹמָא חַד הָוָה
יְתִיב אַפְבָּא דְתֵרְעָא (ג' א' דַּעֲרֵתָא) דְלוּד, זְקַף
עֵינֵיו, חָזָא שְׁמָשָׁא דְנַהִיר, וְאַסְתִּים נַהוּרָא ג'
זְמַנִּין, אֲדַהֲכִי אֲתַחֲשֵׁף נַהוּרָא, וְאֲתַחֲזִי בֵיה
בְשְׁמָשָׁא אוֹכְמָא וִירוֹקָא. אָמַר לִיה לְרַבִּי
אֲלַעְזָר בְּרִיה, תָּא אֲבַתְרָאִי כְרִי, וְנַחֲמִי דְהַא
וּדְאִי גְזֵרָה אֲתַגְזֵר לְעֵילָא, וְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא
בְּעֵי לְאוּדְעָא לִי, דְּוּדְאִי תְלַתִּין יוֹמִין תְּלִיא
הַהוּא מְלַתָּא דְאֲתַגְזֵר לְעֵילָא. וְלֵא עֲבִיד קְדָשָׁא

שְׁבַגְלוּ הַשְּׁמַדוּ בְנֵי הָעוֹלָם, כִּי
לֹא בִקֵּשׁ עֲלֵיהֶם רַחֲמִים. דְּכָר
אַחַר אִישׁ הָאֲדָמָה - שְׁבַשְׁבִּילוּ
הַתְקִימָה לְאַחַר שֶׁהַשְּׁמַדוּ
הִרְאִשׁוּנִים, שְׁכַתוּב לֹא אִסַּף
לְקַלֵּל עוֹד אֶת הָאֲדָמָה בְּעִבּוֹר
הָאָדָם וְגו'.

שְׁנֵינוּ, הֵם נִקְרְאוּ מִי נַח, שֶׁהוּא
גְרָם שְׁנִקְרְאוּ עַל שְׁמוֹ. אָמַר רַבִּי
יוֹסִי, זֹאת לִי, מַה זֶה אוֹמֵר? אָלֵא
אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִי נַח
גְרָמוּ לִי שְׁאֲגִלָּה זֹאת בְּעוֹלָם,
שְׁכַתוּב וְאֲנִי "זֹאת" בְּרִיתִי אוֹתָם.
"זֹאת" אוֹת הַבְּרִית וְגו'. אֶת
קִשְׁתִּי נִתְתִי בְּעַנְן, כְּלוּמַר אֵינִן מִי
שְׁמַשְׁגִּיחַ אָלֵא לְכַבֹּד שְׁמִי
שְׁרָמוֹז בְּזֹאת. וּמִי גְרָם לוֹ? מִי
נַח.

מִכְּבָּאן סִימֵן לְחִסְדֵי צְדִיק שְׁלֵא
מִתְגַּלָּה הַקִּשְׁת הַזֶּה בְּיָמָיו, וְלֹא
צְרִיךְ הָעוֹלָם בְּיָמָיו לְאוֹת הַזֹּאת.
וּמִי הוּא? אוֹתוֹ שְׁמַבְקֵשׁ רַחֲמִים
עַל הָעוֹלָם וְרֵאיוּ לְהִגֵּן עֲלָיו, כְּמוֹ
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, שְׁלֵא צְרִיךְ
הָעוֹלָם בְּיָמָיו אֶת הָאוֹת הַזֹּאת,
שֶׁהָיָה הוּא הֵיכָא אוֹת סִימֵן בְּעוֹלָם.
שְׁלֵא הֵיחָא גְזֵרָה שְׁנִגְזְרָה עַל
הָעוֹלָם לְמַעְלָה שְׁלֵא מְבַטֵּל
אוֹתָהּ, וְהֵינּוּ מַה שְׁכַתוּב (שְׁמוּאֵל ב'-
כג) מוֹשֵׁל בְּאָדָם. הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא מוֹשֵׁל בְּאָדָם. וּמִי מוֹשֵׁל
בְּקוּדְשׁ-בְּרוּךְ הוּא כְּפִיכּוֹל?
צְדִיק. שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא גְזֵר,
וְהוּא מְבַטֵּל.

כְּמוֹ רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי שְׁיֹם
אַחַד הֵיכָא יוֹשֵׁב עַל הַדְּלַת שַׁל
שַׁעַר (מִעֵרָת) לוּד, הָרִים עֵינָיו
וְרָאָה שֶׁהַשְּׁמַשׁ מֵאִירָה, וְהִסְתִּירָה
אוֹרָה שְׁלֵשׁ פְּעָמִים. בִּינְתָיִם
נַחֲשֵׁף הָאוֹר, וְנִרְאָה בְשִׁמְשׁ שַׁחַר
וְזָרַק. אָמַר לוֹ לְרַבִּי אֲלַעְזָר בְּנוֹ,
בַּא אַחֲרֵי בְנֵי, וְנִרְאָה שֶׁהָיָה וּדְאִי
נִגְזְרָה גְזֵרָה לְמַעְלָה, וְהַקְדוּשׁ
הַקְדוּשׁ הוּא רוֹצֵה לְהוֹדִיעַ לִי, שְׁוּדְאִי שְׁלֵשִׁים יוֹם תְּלוּי אוֹתוֹ הַדְּכָר שְׁנִגְזֵר לְמַעְלָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (פסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה דידו, ה' בדרך נחנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפּוֹ וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

לא תשבת מפני זרעו

ספר
הזוהר
הקדוש
המחולק

כרך א'

הרי אנחנו לומדים בספר
הזוהר הקדוש לעילוי
שכינת עוזינו ולהרים קרן
מזל ישראל ולסתום פי
כל הצרים אותנו, עליונים
ופחתונים ולהחזיר העטרה
ליושנה ויאמר די לצרותינו
וישראל ישכון לבטח
ולטהר את האור בארצנו
הקדושה, אמן בן יהי רצון.